

Udvalgs Flertal havde været saa bange for at faae en Konference med Ministeren, yttrede jeg ingenlunde dette, fordi jeg mente, at han havde nogen særdeles Frygt for Ministeren; tværtimod, jeg anerkjender fuldkomment, at han har al den Driftighed, som han tillagde sig i sin forrige Tale, og af hvilken han bebudede, at vi med det Snaarreste skulde faae Virkningerne at føle; men naar jeg sagde, at Udvalget har været bange for en Konference med Ministeren, mente jeg naturligvis, bange for i en mundtlig Konference at skulle gaa glip af den Sikkerhed for at faae noget Fast at holde sig til, og det var jo netop, hvad den ærede Ordfører selv havde udtalt Frygt for. Jeg maa i Øvrigt fastholde, at hvis Udvalget var bange for, at det skulde gaa glip af at faae noget Fast at holde sig til ved en mundtlig Konference med Ministeren i Udvalget, kunde man have forlangt hans skriftlige Bemærkninger om Betænkningen, eller man kunde have sagt til ham, naar han bad om Konference: Vi ville have det skriftligt. Jeg maa yderligere fastholde, hvad den ærede Ordfører heller ikke kunde svare paa, at netop, naar man, som den ærede Ordfører har indrømmet, fandt det aabenbart, at Ministeren befandt sig i en Misforstaaelse af Udvalgets Skrivelse, saa havde man en dobbelt Opfordring til at henvende sig til ham, og saa havde man en dobbelt Opfordring til ikke at forbigaa den sædvanlige Fremgangsmaade. Naar jeg har sagt, at man beredede Ministeren en Overraskelse, fandt den ærede Ordfører ogsaa det forunderligt, thi, sagde han, Betænkningen har jo ligget for i adskillige Dage. Men min Gud! jeg talte selvfølgelig ikke om Andet end om den Overraskelse, Ministeren maatte faae ved at se Betænkningen ligge her, ved at man uden i mindste Maade at henvende sig til Ministeren gaar til Thinget med en Betænkning, hvori man foreslaar at rette en sliq Opfordring til Ministeren. Den ærede Ordfører bemærkede, at jeg ikke burde kunne befinde mig i den samme Vildfarelse, som den ærede Minister med Hensyn til Forstaaelse af Udvalgets Skrivelse, da jeg havde været med til at vedtage den. Dette er nu ikke ganske korrekt. Der var paa Bane i Udvalget forskjellige Udkast til Skrivelsen, som jeg fandt meget vigtige, og hvoraf jeg modsatte mig nogle, og tilsidst kom der efter lange Forhandlinger et Udkast frem, som var konciperet af Udvalgets Sekretær, og paa dette Udkast skrev jeg saa, at jeg ikke vilde modsatte mig, at en Skrivelse af dette Indhold afgik, hvormed jeg mente, at jeg ikke vilde fremkomme med nogen dissentierende Udtalelse. Andet har jeg ikke ment dermed, jeg har ingenlunde dermed sagt, at jeg billigede dens Indhold, men det var jo mig umuligt at afholde Flertallet fra at udtale sig i denne Retning. Hvad nu angaar den af den ærede Ordfører foreslaaede Dagsorden . . .

Formanden: Jeg er nu i Stand til at

efterkomme det ærede Medlems Begjæring om at oplæse det indbragte Forflag til en Dagsorden. Det lyder saaledes: „Efterat Justitsministeren har erkjendt, at Politidirektørens Skrivelse af 31te Oktober f. A., hvorved et af nogle Socialister paatænkt offentligt Møde paa Nørrefælled blev forbudt, er rigtig gjengiven i den af Udvalget afgivne foreløbige Betænkning, og efterat Ministeren tillige har udtalt, at det kun er saare Lidet, han til Sagens næriere Belysning kan meddele Udvalget, og at han ikke kan gjengive de Betragtninger, der have været bestemmende for hans Billigelse af de paaflagede Handlinger, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen, idet det udtaler sin Anerkjendelse af Udvalgets Flertals Fremgangsmaade“.

Minestad: Ja, der er i denne Dagsorden, som i Grunden er temmelig usfyldig — det blev ved Skraldet — visse Punkter, som jeg ikke kan tiltræde, hvorfor jeg ikke kan se mig i Stand til at stemme for denne Dagsorden; der er for det Første det, at Ministeren skulde have erklæret, at han ikke faae sig i Stand til at gjengive de Betragtninger, som havde ligget til Grund for hans Afgjørelse af forskjellige Punkter i Sagen. Det kan jeg ikke tro, at Ministeren skulde have erklæret, jeg har i det Mindste ikke hørt ham erklære det, og det forekommer mig at være altfor mærkverdigt, om han virkelig ikke skulde være i Stand til at gjengive de Betragtninger, som have ledet ham ved de forskjellige Afgjørelser, han har truffet. Det er det ene Punkt. Det andet Punkt er det, at der er udtalt en Anerkjendelse af Udvalgets Flertals Optræden i denne Sag. Det er Noget, som jeg isølge Alt, hvad jeg har udtalt, paa ingen Maade vil kunne stemme for. Efter hvad jeg har udtalt, finder jeg, at man langt mere maa misbillige end billige Udvalgets Flertals Optræden i denne Sag. Jeg kan derfor ikke stemme for Dagsordenen.

Justitsministeren: Der foreligger jo nu kun eet Forflag til en motiveret Dagsorden, og saa meget mindre skal jeg derfor komme ind paa de forskjellige Udtalelser, der ere fremkomne særlig fra den ærede Ordførers Side. Disse Udtalelser kunde vel siges paa enkelte Punkter at være noget stærke og af en saadan Beskaffenhed, at de nok kunde foranledige et Svar fra min Side. Men dels vil jeg oprigtig tilstaa, at jeg ikke lægger stor Vægt paa at svare paa disse Udtalelser, efterat jeg en Gang har udtalt min Opfattelse af Sagen og af den Stilling, som jeg har tvøet at burde indtage, og den Stilling, som jeg fremdeles agter at indtage til den, dels kjender den ærede Ordfører mig jo saa godt nu i adskillige Aar, at han veed, at det er et Grundtræk i min Karakter, at jeg altid søger at stille mig overfor ham paa en saa behagelig og imødekomm-